

BÚT KÝ 2009: “CƯỚP NHAN SẮC”

Sau nhiều ngày, hành trình thăm viếng tại các tỉnh miền Bắc mà đại đa số các buổi thăm viếng các khu di tích, văn hóa đều được thực hiện bằng phương tiện ... đi bộ, nên sau khi trở về Khách sạn tại Hà Nội tôi rủ Hương, anh Lân, anh Phong và Đức xuống phòng massage của khách sạn.

Sau khi xuống lầu để yêu cầu dịch vụ massage, quầy Lê Tân hỏi chúng tôi là người từ nước nào? Đức ngạc nhiên:

- Một cần massage mà phải hỏi nước nào sao?

Nói vậy chứ họ cũng đưa chúng tôi vào phòng đợi để massage và mỗi người trong nhóm được dẫn vào 1 phòng riêng.

Vào phòng ngồi đợi, một lúc sau có cô nhân viên phục vụ vào, cô trẻ 20 tuổi, mặc váy rất ngắn, có thể ngắn đến gần hán. Cô đòi tắm cho tôi, tôi nói “không cần!” nhưng cô cứ tiếp tục đòi, tôi nói:

- Tôi mệt nên chỉ cần massage. Tôi đã tắm rồi, bây giờ tắm nữa trúng gió chết!

Cô ấy mời tôi lên giường nằm và cô ta bắt đầu các thao tác. Trong quá trình massage, tôi thấy cô ấy để cho da thịt đụng chạm nhiều quá, tôi thoáng thấy ngại cho và tội nghiệp cho cô gái này, ăn bận như thế, gần gũi khách như vậy chắc trong đời sống và công việc cũng khó ổn và khó an toàn. Quà vậy, khi bẻ bàn chân của tôi, cô ta dùng 2 đùi của cô ấy, kẹp chân tôi nâng cao tới hán mà bẻ, cô ấy lại bận váy quá ngắn nữa.

Tôi nằm rồi 1 lúc sau thì ngủ. Sau đó thì tôi bật thức vì cô ấy hỏi nhỏ bên tai tôi:

- Anh có... thư giãn không?

Tôi trả lời “có !” rồi tôi nhắm mắt để ngủ tiếp. Nhưng chưa kịp ngủ thì cô ấy lại hỏi tiếp câu hỏi trên, tôi vẫn trả lời là “có !”. Tôi vẫn nằm nhắm mắt... Sau đó, thái độ và thao tác của cô gái có vẻ mơ hơn, cô nằm trên ngực tôi và cô bắt đầu dùng các đầu ngón tay để rờ nhẹ trên ngực tôi. Không thấy cô massage tiếp, tôi hỏi nhỏ:

- Cô mệt à?

Cô gái thì thầm:

- Không!

Tôi nói:

- Nếu cô mệt thì cô có thể nghỉ. Tôi cũng đủ rồi !

Cô gái nói:

- Em làm cho anh thư giãn ...

Tôi trả lời:

- Có! Tôi có thoải mái, cô massage rất hay...

Cũng giống như lần đầu, cô lặp lại 1 lần nữa lời nói:

- Em làm cho anh ... thư giãn nhé?

Tới bây giờ tôi mới hiểu cái chữ “thư giãn” mà cô gái dùng. Thư giãn ở đây không có nghĩa là “thoải mái” mà là 1 ý nghĩa của tình dục. Tôi nói nhẹ nhàng với cô gái:

- Không sao, tôi không cần đâu !

Cô gái vẫn nằm trên ngực tôi và hỏi:

- Anh ngại à?

- Tôi từng tuổi này còn gì để mà ngại? Tôi không ngại nhưng tôi thấy nó không đúng !

Cô gái chống chế:

- Không sao đâu anh! Chủ của em cho phép em làm!

Tôi vẫn nhẹ nhàng cùng cô gái:

- Chủ của cô cho phép là chuyện của ông ấy nhưng nó không đúng với luật pháp.

Tôi vẫn giữ nhẹ nhàng để cô ta không bị sốc:

- Thôi nhé! Không sao đâu! Nếu cô mệt thì cô có thể nghỉ, cô không cần làm chi cả, cô yên tâm, tôi vẫn gờ tiền cho cô. Cô yên tâm đi !

Cũng lạ! Trong 1 khách sạn cao cấp lại có dịch vụ như vậy! Tôi nhẹ nhàng đứng dậy, mặc đồ vào, cô gái cũng bật dậy đứng bên cạnh tôi, đứng thật là gần, lần này thì cô gái không đụng chạm

vào người của tôi nhưng hơi thở của cô ta cứ phả vào người liên tục vì cô đứng khá gần và thở khá mạnh. 2 tay của cô đã bắt đầu không tự chủ, cứ đưa lên rồi bỏ xuống liên tục nên tạo thành hành động lúng túng. Cô lấp bắp, mắt bình tĩnh, nửa muốn ôm chặt lấy tôi, nửa thì không. Cô chỉ đứng bên cạnh và tiếp tục lúng túng.

Kinh nghiệm này tôi trải qua rất nhiều, đại đa số những người gặp tôi, nếu gặp chỉ 1 lần rồi thôi thì thường lúng túng như vậy trước khi tôi đi. Tôi biết trong tâm linh của họ đã báo cho họ biết “đây là lần gặp đầu tiên cũng là lần cuối cùng”... Họ lúng túng vì họ biết họ sẽ mất, mất đi cái tình của 1 “người dưng” cho ra mà không cần quay lại. Dầu rằng nhiều khi sự cho ấy cũng chỉ là 1 sự im lặng, 1 tư tưởng không hại nhau, không lợi dụng nhau, biết tôn trọng người khác.... Chắc cái tình bình thường này con người đời ngày nay thiếu vắng nhiều, nên tôi rất thương đối diện với những kinh nghiệm như vậy, rồi hầu như ai cũng muốn chụp lại cái tình “cho không, biếu không” này trước lúc tôi đi.

Tội ! Con người ta vì nghèo nên tìm mọi cách để sinh tồn. Tội ! Một thân xác của một con người được đem ra chào mời. Nhìn hình ảnh của 1 cô gái thiếu vải, tôi không mong muốn phải thấy nó càng thiếu vải hơn như những khách hàng thường xuyên của cô gái này, dầu rằng cô gái ấy đẹp, mà phải đẹp thì mới được trưng dụng làm việc trong khách sạn cao cấp này chứ ! Chắc cô ấy đã nhận ra điều này từ hành xử của tôi. Trong lúng túng cô ấy vớt vát:

- ... không hiểu... không hiểu... “người ta” có thương mình không?

Tôi vừa gài nút áo vừa trả lời:

- Nếu cô tốt thì ai cũng sẽ thương cô. Cô tốt mà! Phải không?

Cô gái quấy mình 1 cái nhẹ rồi chặc lưỡi, tay chân vẫn còn khá thừa thãi:

- Không biết nói sao để “người ta” hiểu mình được bây giờ?

Tôi trả lời vẫn nhẹ nhàng để không làm thương tổn con người này:

- Tôi rời nước đã lâu, nên cách nói như vậy tôi không hiểu nhiều lắm. Cô cứ luôn dùng chữ “người ta” mà “người ta” đó là ai vậy?

Khi nói xong cũng vừa lúc tôi cài nút áo xong, bước ra ngoài, cô gái ấy vẫn đi theo tôi. Khi tôi mở cửa phòng thì gặp Đức, tôi bảo Đức mang tiền cho cô ấy.

Đức đưa cho cô ấy 1 số tiền khá lớn nhưng cô gái không nhận và quay trở lại vào phòng, Đức theo vào đặt tiền trên giường của cô ta. Tôi biết cô ta cũng không lấy, đứng trước cửa phòng chờ Đức, tôi thấy 1 số cô gái phòng bên chạy vào và khuyên cô ta lấy tiền... Tiền vẫn để nguyên tại chỗ và chúng tôi bỏ đi.

Anh Lân nói:

- Thầy đã đánh động tâm linh của cô gái này rồi ! Cô ấy đã sống lại, thưa Thầy!

Tôi gật đầu:

- Đúng vậy! Thầy biết cô ấy sẽ biết tự giới hạn lại, cô ấy đã học được bài học của sự chuẩn mực, giới hạn của mình. Cô ấy đã có sự nhìn và so sánh....

Sau này, mỗi lần đi massage, nhất là foot massage (1 dạng massage trong sáng), tôi thường bảo các vị tháp tùng nên yêu cầu nhân viên nữ phục vụ. Dầu rằng người nữ không được mạnh tay như nam giới nhưng đó là 1 cách gián tiếp giúp cho họ có thêm thu nhập, để 1 phần nào giúp cho họ bớt sa vào con đường mãi dâm. Còn người nam thì có sức khỏe và môi trường sinh hoạt được thoáng hơn...

Việt Nam 3- 2009 – Châu Nhật Tân Ph.D.